

JACEK SOB CZAK

KSZTAŁTOWANIE SIĘ PRZESTĘPSTW
PRZECIWKO ŚRODOWISKU

CZĘŚĆ III

1. W Tytule VI ustawy POŚ w dziale I (art. 322–328) uregulowano kwestię odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko, natomiast w dziale II tegoż Tytułu (art. 329–361) unormowano odpowiedzialność karną za stypizowane w jego treści wykroczenie. Dział III (art. 362–373) tegoż Tytułu dotyczy odpowiedzialności administracyjnej.

W myśl art. 329 POŚ odpowiedzialność ponosi podmiot korzystający ze środowiska, zobowiązany z mocy prawa lub na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji oraz gromadzenia i przetwarzania takowych danych z zachowaniem zasad określonych w ustawie oraz nieodpłatnego udostępniania takowych informacji na potrzeby państwowego monitoringu środowiska (art. 28 ustawy POŚ) jeśli nie gromadzi, nie przetwarza i nie udostępnia nieodpłatnie takich informacji na potrzeby państwowego monitoringu ochrony środowiska. Wykroczenie to zagrożone jest karą grzywny. Odpowiedzialność za wykroczenie stypizowane w art. 330 ponosi także osoba, która nie spełniła obowiązku nałożonego treścią art. 75 ust. 1 do 3 tej ustawy w trakcie prac budowlanych, nie zapewniając ochrony środowiska w obszarze prowadzenia tych prac. Wykroczenie to zagrożone jest także jedynie karą grzywny. Dodać należy, że w myśl art. 75 ust. 1 w trakcie prac budowlanych inwestor realizujący przedsięwzięcie zobowiązany jest uwzględnić ochronę środowiska na obszarze prowadzenia prac, a w szczególności ochronę gleby, zieleni, naturalnego ukształtowania terenu i stosunków wodnych. W myśl art. 75 ust. 2 przy prowadzeniu prac budowlanych dopuszczalne jest wykorzystywanie i przekształcanie elementów przyrodniczych wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to konieczne w związku z realizacją konkretnej inwestycji. Jednocześnie zauważono, że jeżeli ochrona elementów przyrodniczych nie jest możliwa, należy podejmować działania mające na celu naprawienie wyrządzonych szkód, w szczególności przez kompensację przyrodniczą. Przez pojęcie „kompensacji przyrodniczej” należy

w myśl art. 3 pkt 8 POŚ rozumieć zespół działań obejmujący w szczególności roboty budowlane i ziemne, rekultywację gleby, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej lub tworzenia skupień roślinności prowadzących do przywrócenia równowagi przyrodniczej tylko na danym terenie, a także wyrównania szkód dokonanych w środowisku przez realizację przedsięwzięcia i zachowanie walorów krajobrazowych. Zakres przedmiotowy obowiązków wynikających z art. 75 może wynikać bądź wprost z ustawy jak i z decyzji administracyjnej oraz może dotyczyć prac budowlanych wykonywanych tylko na podstawie pozwolenia oraz takich, które mogą zostać wykonane na podstawie zgłoszenia lub bez dopełnienia wymagań formalnych. Obowiązki wynikające z treści art. 75 prawa o ochronie środowiska zostały nałożone tylko na inwestora, w związku z tym tylko on może odpowiadać za popełnienie wykroczenia z art. 330 POŚ. Odpowiedzialności tej nie można więc przerzucać na osoby faktycznie wykonujące prace budowlane.

Odpowiedzialność za wykroczenie z art. 331 POŚ ponosi ten, kto będąc zobowiązany z mocy art. 76 ust. 4 ustawy prawo o ochronie środowiska nie informuje wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie oddania do użytkowania obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji, a także nie informuje o terminie zakończenia rozruchu instalacji. Wykroczenie to zagrożone jest wyłącznie karą grzywny. W art. 76 ust. 4 stwierdzono, że na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisku w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko inwestor jest zobowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji oraz o zakończeniu rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany. Tak więc odpowiedzialność za wykroczenie z art. 331 POŚ ponosić może jedynie inwestor.

W treści art. 332 POŚ skryminalizowano wykroczenie polegające na nieprzestrzeganiu ograniczeń, nakazów lub zakazów określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 92 ust. 1 POŚ. Czyn ten zagrożony jest jedynie karą grzywny. W praktyce mogą wystąpić poważne trudności na tle zastosowania art. 92 ust. 1, gdyż przepis art. 332 POŚ został wyraźnie związany z pierwotnym tekstem art. 92 ust. 1 POŚ. W pierwotnym tekście mowa o tym, iż w przypadku ryzyka występowania przekroczeń dopuszczalnych lub alarmowych poziomów substancji w powietrzu w danej strefie wojewoda, po zasięgnięciu opinii właściwego starosty określi w drodze rozporządzenia plan działań krótkoterminowych, w którym ustali się działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wystąpienia takich przekroczeń oraz ograniczenie skutków i czasu trwania zaistniałych prze-

kroczeń. Treść art. 92 ust. 1 została jednak zmieniona przez art. 144 pkt 13 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko¹ w ten sposób, że to sejmik województwa w drodze uchwały po zasięgnięciu opinii właściwego starosty a nie wojewoda w drodze rozporządzenia ma określić wspomniany plan działań krótkoterminowych. Dokonując wspomnianej zmiany zapomniano jednak o treści art. 332 POŚ, co powodować musi istotne wątpliwości, gdyż określone w treści tego przepisu znamię „przestrzegania ograniczeń, nakazów lub zakazów określonych w rozporządzeniu” już w chwili obecnej nie może wystąpić zważywszy, że takowe rozporządzenia nie mogą być wydawane, lecz kwestie te mają być regulowane przez uchwały. W tej sytuacji należy *de lege ferenda* postulować pilną nowelizację art. 322 POŚ i dostosowanie tekstu tego przepisu do obecnej treści art. 92 ust. 1 tej ustawy.

W art. 332a ust. 1 dodanym do treści ustawy przez art. 1 pkt 69 ustawy z dnia 3 października 2003 r. o zmianie ustawy POŚ oraz niektórych innych ustaw² skryminalizowano reklamowanie lub promowanie produktów w inny sposób z naruszeniem wymagań określonych w treści art. 80a ust. 1, a więc w sposób nieczytelny i nieuwzględniający wymogów sformułowanych w treści art. 167 ust. 4 pkt 3 POŚ, czyli bez podania informacji dotyczących zużycia paliwa, wielkości emisji związanej z użytkowaniem produktu oraz bezpiecznego dla środowiska użytkowania, demontażu, powtórnego wykorzystania lub unieszkodliwienia produktu. Za wykroczenie uznano także niezamieszczenie w reklamie lub magazynie promocyjnym informacji wymaganych przez art. 80a ust. 2 POŚ, a więc bez oznaczenia numerycznego pozwalającego na identyfikację produktu lub grupy produktów oraz ich nazwy i wymagań co do czytelności informacji o produkcie. Wspomniane wymogi winny zostać określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, w celu – jak wynika z treści art. 80a ust. 2 POŚ – zapewnienia konsumentom możliwości łatwej oceny cech produktu istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska. Takowe rozporządzenie nie zostało jednak jak dotąd wydane. Przecinając ewentualne wątpliwości co do tego, kto może ponosić odpowiedzialność z art. 332a ust. 1 lub 2 POŚ należy stwierdzić, że jest nim reklamodawca, a nie twórca reklamy lub przyjmujący reklamę redaktor naczelny gazety, dziennika bądź czasopisma. Wykroczenia z art. 332a POŚ zagrożone są karą grzywny.

W treści art. 333 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie nieprowadzenie pomiarów poziomu substancji w powietrzu lub nieprzechowywanie wyników takich pomiarów w wymaganym okresie mimo istnienia obowiązku wynikającego z treści art. 95 POŚ. Obowiązek ten został nałożony w odniesieniu do zakła-

¹ Dz.U. 2008 Nr 199, poz. 1227.

² Dz.U. 2003 Nr 190, poz. 1865.

dów istniejących na obszarze, na którym istnieje przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu, w których jest eksploatowana instalacja kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Wspomniany obowiązek prowadzenia pomiarów poziomów substancji w powietrzu w myśl art. 95 ust. 1 POŚ marszałek województwa może w drodze decyzji nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska, który prowadzi działalność powodującą wprowadzania substancji do powietrza. Pod pojęciem „substancji” należy w myśl art. 3 pkt 36 POŚ rozumieć pierwiastki chemiczne oraz ich związki, mieszaniny lub roztwory występujące w środowisku lub powstałe w wyniku działalności człowieka. Wykroczenie z art. 333 POŚ zagrożone jest karą grzywny. Odpowiedzialność za to wykroczenie będą ponosiły osoby fizyczne, odpowiedzialne w imieniu podmiotów korzystających ze środowiska za wykonanie obowiązków wynikających ze wspomnianych decyzji marszałka.

Za wykroczenie stypizowane w art. 334 POŚ uznano nieprzestrzeganie ograniczeń, nakazów i zakazów określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 96 POŚ. Czyn ten zagrożony jest jedynie karą grzywny. W praktyce mogą wystąpić poważne trudności na tle zastosowania art. 96 POŚ, gdyż przepis art. 334 POŚ został wyraźnie związany z pierwotnym tekstem art. 96 POŚ. W pierwotnym tekście mowa o tym, iż wojewoda określi w drodze rozporządzenia, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko lub na dobra kultury dla terenu województwa bądź jego części rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania, a także sposób realizacji i kontroli tego obowiązku. Treść art. 96 POŚ została jednak zmieniona przez art. 19 pkt 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. 2005 Nr 175, poz. 1462) w ten sposób, że to sejmik województwa w drodze uchwały, a nie wojewoda w drodze rozporządzenia ma określić dla terenu województwa bądź jego części rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania, a także sposób realizacji i kontroli tego obowiązku, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko lub na zabytki. Dokonując wspomnianej zmiany, zapomniano jednak o treści art. 334 POŚ, co powodować musi istotne wątpliwości, gdyż określone w treści tego przepisu znamię „przestrzegania ograniczeń, nakazów lub zakazów określonych w rozporządzeniu” już w chwili obecnej nie może wystąpić, zważywszy, że takowe rozporządzenia nie mogą być wydawane, lecz kwestie te mają być regulowane przez uchwały. W tej sytuacji należy *de lege ferenda* postulować pilną nowelizację art. 334 POŚ i dostosowanie tekstu tego przepisu do obecnej treści art. 96 tej ustawy. Dodać należy, że użycie w obecnym brzmieniu art. 96 POŚ terminu „zabytki”, którym zastąpiono pierwotne określenie „dobra kultury” jest wynikiem wejścia w życie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie

zabytków i opiece nad zabytkami³, która to ustawa uchyliła w art. 150 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury (Dz.U. 1999 Nr 98 poz. 1150 z późn. zm.). Pod pojęciem „zabytku” w myśl art. 3 pkt 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami należy rozumieć nieruchomość lub rzecz ruchomą, ich części lub zespoły będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Zauważyć należy, że ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zna także pojęcia: „zabytku nieruchomego”, „zabytku ruchomego” i „zabytku archeologicznego”, które mieszczą się w zakresie terminu „zabytek”.

W pierwotnym tekście ustawy POŚ w art. 335 skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny nieprzeprowadzanie rekultywacji powierzchni ziemi z naruszeniem obowiązków wynikających z treści art. 102 ust. 1 i 2 POŚ, które nałożono na władających powierzchnią ziemi, na której występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi albo niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania terenu, przeprowadzenia rekultywacji (art. 102 ust. 1), chyba że wykaże, że zanieczyszczenie gleby lub ziemi albo niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania terenu, dokonane po dniu objęcia przez niego badania spowodował inny podmiot, wtedy obowiązek taki spoczywa na tym podmiocie. Jeżeli do zanieczyszczenia gleby lub ziemi albo niekorzystne przekształcenie terenu odbyło się za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, jest on zobowiązany do ich rekultywacji solidarnie ze sprawcą. Obowiązek rekultywacji został też w szczególnych przypadkach stypizowanych w art. 102 ust. 4 i 5 POŚ nałożony na starostów. Przepis art. 335 POŚ został uchylony przez art. 32 pkt 11 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie⁴, a art. 102 POŚ przez art. 32 pkt 4 tejże ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. Warto zauważyć, że w przepisach karnych ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie⁵ pomieszczonym w rozdziale 6 w art. 28 ust. 1 skryminalizowano jako wykroczenie niepodejmowanie działań naprawczych w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku, a także nie zgłaszanie do organu ochrony środowiska wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku. Wykroczenia te zagrożone zostały karą grzywny. Taką samą karą zostały też zagrożone czyny polegające na niespełnieniu obowiązku wynikającego z treści art. 13 ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie i nieuzgodnieniu z organem ochrony środowiska warunków przeprowadzenia działań naprawczych (art. 29 ust. 1) oraz uniemożliwianie prowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych zgodnie z obowiązkami wynikającymi z treści art. 17 ust. 1 i 4 wspomnianej ustawy.

³ Dz.U. 2003 Nr 162, poz. 1568.

⁴ Dz.U. 2007 Nr 75, poz. 439.

⁵ Dz.U. 2007 Nr 75, poz. 439 z późn. zm.

Zauważyć należy, że wspomniana ustawa nie powtórzyła w przepisach karnych treści, jakie zawarte były w uchylonym art. 335 POŚ.

W pierwotnym tekście art. 336 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny nieuzgadnianie mimo istniejącego obowiązku wynikającego z treści ustawy z organem ochrony środowiska warunków rekultywacji powierzchni ziemi, niespełnianie tego obowiązku albo prowadzenie rekultywacji wbrew uzgodnionym warunkom (art. 336 § 1 POŚ), a także uniemożliwianie prowadzenia rekultywacji zgodnie z obowiązkiem wynikającym z treści ustawy oraz używanie do prac ziemnych gleby lub ziemi przekraczającej standardy jakości określone w tejże ustawie. Tekst art. 336 POŚ został zmieniony przez art. 32 pkt 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie⁶. W nowym brzmieniu tego przepisu uznano za wykroczenie używanie do prac ziemnych gleby lub ziemi, która przekracza standardy jakości określone na podstawie art. 105 POŚ.

Treść art. 337 POŚ także uległa zmianom. W tekście pierwotnym skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny niespełnianie obowiązków wynikających z decyzji administracyjnej co do prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi lub nieprzechowywanie wyników pomiarów w wymaganym okresie. Art. 337 POŚ został jednak uchylony przez art. 32 pkt 13 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.

W art. 337a POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności albo karą grzywny naruszanie warunków decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu. Warto w tym miejscu zauważyć, że w myśl postanowień art. 115a POŚ w przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska na podstawie pomiarów własnych lub pomiarów podmiotu zobowiązanego do ich prowadzenia, że poza zakładem w wyniku jego działalności są przekraczane dopuszczalne poziomy hałasu, to organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu.

W myśl art. 338 POŚ wykroczeniem stało się także nieprzestrzeganie ograniczeń, nakazów lub zakazów określonych w uchwale rady powiatu podjętej w drodze uchwały na podstawie art. 116 ust. 1 POŚ w zakresie ograniczenia lub zakazu używania jednostek pływających lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz na wodach płynących, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia odpowiednich warunków akustycznych na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Wypada przy okazji zauważyć, że ograniczenia i zakazy na śródlądowych wodach żeglownych wprowadza, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu (art. 116 ust. 2 POŚ). Przekroczenie ograniczeń i zakazów wynikających z takiego rozporzą-

⁶ Dz.U. 2007 Nr 75, poz. 493.

dzenia nie stanowi jednak wykroczenia, o jakim mowa w treści art. 338 POŚ. Szczegółowy układ wód żeglownych został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych⁷. Nie jest to jednak rozporządzenie, o jakim mowa w art. 116 ust. 2 POŚ. Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o treść art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej⁸. Nie jest też rozporządzeniem wydanym przez ministra właściwego do spraw ochrony środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu.

Wykroczeniem zagrożonym karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo karą grzywny jest niewykonywanie pomiarów pól elektromagnetycznych przez osoby zobowiązane do wykonywania takich pomiarów na podstawie art. 122a ust. 1 POŚ, w którym to przepisie nałożono taki obowiązek na użytkowników urządzeń emitujących pole elektromagnetyczne, które jest efektem eksploatacji instalacji lub urządzeń wskazanych w tym przepisie. Należy pamiętać, że na podstawie art. 122 ust. 1 POŚ minister środowiska wydał rozporządzenie z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów⁹. Rozporządzenie to dotyczy kwestii regulowanych wcześniej w rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 11 sierpnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad Ochrony przed promieniowaniem szkodliwym dla ludzi i środowiska, dopuszczalnych poziomów promieniowania, jakie mogą występować w środowisku oraz wymagań obowiązujących przy wykonywaniu pomiarów kontrolnych promieniowania¹⁰. Rozporządzenie to zostało uchylone na mocy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy POŚ, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw¹¹. W treści rozporządzenia zróżnicowano dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w odniesieniu do terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkalną oraz dla terenów dostępnych dla ludzi. W rozporządzeniu zrezygnowano z określania dopuszczalnych wartości pola elektromagnetycznego w zakresach częstotliwości innych niż 50 Hz dla terenów przeznaczonych dla ludzi.

W myśl art. 339 POŚ w tekście pierwotnym odpowiedzialność za wykroczenie zagrożone karą grzywny ponosi osoba wprowadzająca do środowiska substancje lub energie, w zakresie, w jakim nie wymaga to pozwolenia, przekraczając jednak dopuszczalne standardy emisyjne, określone w treści art. 145 ust. 1 POŚ i 169 ust. 1 POŚ. Treść art. 339 POŚ została zmieniona przez art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 3 października 2003 r. o zmianie ustawy POŚ oraz niektórych innych ustaw. Zmiana ta była wynikiem dokonanej przez tę ustawę nowelizacji art. 169 POŚ i polegała na

⁷ Dz.U. 2002 Nr 77, poz. 695.

⁸ Dz.U. 2001 Nr 5, poz. 43 z późn. zm.

⁹ Dz.U. 2003 Nr 192, poz. 1883.

¹⁰ Dz.U. 1998 Nr 107, poz. 676.

¹¹ Dz.U. 2001 Nr 100, poz. 1085.

tym, że w miejsce art. 169 ust. 1 wskazano art. 169 ust. 3 POŚ. W treści art. 339 ust. 2 POŚ za wykroczenie podległe tej samej karze, co czyn z art. 339 ust. 1 POŚ uznano nieprzestrzeganie wymagań dotyczących prawidłowej eksploatacji instalacji lub urządzeń określonych w art. 146 ust. 2 POŚ oraz niespełnianie wymagań określonych w art. 146 ust. 4 POŚ w razie awarii instalacji.

W tekście pierwotnym art. 340 § 1 POŚ za wykroczenie zagrożone karą grzywny uznano niewykonywanie obowiązków lub nieprzechowywanie wyników pomiarów emisji wymaganych jako: pomiary okresowe w treści art. 147 ust. 2 POŚ; pomiary ciągłe w art. 147 ust. 2 POŚ i pomiary wstępne z instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny art. 147 ust. 4 POŚ. Za wykroczenie także zagrożone karą grzywny uznano również nieprzewodzenie pomiarów lub ich nieprzedkładanie, a także nieprzechowywanie tychże pomiarów (art. 344 ust. 2 POŚ). Treść art. 340 ust. 2 POŚ została zmieniona przez art. 1 pkt 119 ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw¹². W myśl przywołanego przepisu treść art. 340 ust. 2 POŚ została rozbita na trzy punkty i otrzymała nowe brzmienie, w myśl którego odpowiedzialność za wykroczenie ponosić miał ten, kto: będąc obowiązany do zapewnienia wykonania pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska przez laboratorium spełniające wymogi, o których mowa w art. 147a ust. 1 POŚ, nie spełnia tego obowiązku (art. 340 ust. 2 pkt 1 POŚ) bądź będąc obowiązany w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 150 ust. 1–3 POŚ do prowadzenia w określonym czasie pomiarów wielkości emisji lub przedkładania wyników tych pomiarów, nie spełnia tego obowiązku (art. 340 ust. 2 pkt 2 POŚ); nie przechowuje wyników przeprowadzonych pomiarów w okresie, o którym mowa w art. 147 ust. 6 POŚ (art. 340 ust. 2 pkt 3 POŚ). Kolejna zmiana wprowadzona została przez art. 25 pkt 3 ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw¹³ i dotyczyła brzmienia art. 340 ust. 2 pkt 1 POŚ.

W art. 341 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny nieprzedkładanie właściwym organom tj. organom ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska wyników pomiarów, o jakich mowa w treści art. 147 POŚ przez prowadzących instalacje lub użytkowników urządzeń z naruszeniem obowiązków wynikających z art. 149 ust. 1 POŚ – jeśli te pomiary mają szczególne znaczenie ze względu na potrzebę zapewnienia systematycznej kontroli i wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska. Za wykroczenie uznano także niezgłaszanie, wbrew obowiązkowi z art. 152 POŚ, informacji dotyczących eksploatacji instalacji lub eksploataowanie instalacji niezgodnie ze złożoną informacją (art. 342 ust. 1 POŚ) oraz eksploataowanie instalacji mimo wniesienia sprzeciwu przez organ właściwy do przyjęcia

¹² Dz.U. 2005 Nr 113, poz. 954.

¹³ Dz.U. 2005 Nr 113, poz. 954.

zgłoszenia przez odpowiedni organ ochrony środowiska (art. 342 ust. 2 POŚ). Wykroczeniem zagrożonym karą grzywny w myśl art. 343 ust. 1 POŚ jest naruszenie zakazu używania instalacji i urządzeń nagłaśniających określonego w treści art. 156 ust. 1 POŚ, czyli na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Za wykroczenie ustawodawca uznał także nieprzestrzeganie nakazów lub zakazów określonych w uchwale rady gminy, wydanej na podstawie art. 157 ust. 1 POŚ, w której ustanowiono ograniczenia co do czasu funkcjonowania instalacji lub korzystania z urządzeń, z których emitowany hałas może negatywnie oddziaływać na środowisko. Pamiętać należy, że wspomniane ograniczenia nie dotyczą instalacji lub urządzeń znajdujących się w miejscach kultu religijnego (art. 157 ust. 2 POŚ). W praktyce może to rodzić wiele zastrzeżeń ze strony mieszkańców nękanych np. cogodzinnym biciem w dzwony, zmuszonych do wysłuchiwanie pieśni religijnych emitowanych przez megafony lub wysłuchujących emitowanego ze świątyni przebiegu nabożeństwa. Okazywało się także, iż mieszkańcy domów istniejących w pobliżu budowanych meczetów wyrażali swoją obawę i stanowczy sprzeciw przed wezwaniami na modlitwę ze strony muezinów wskazując, że zakłóca to ich spokój, uniemożliwiając wypoczynek.

W myśl art. 344 POŚ wykroczeniem, zagrożonym karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny jest także naruszenie zakazu wprowadzenia do obrotu lub ponownego wykorzystania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska, określonych w art. 160 ust. 1 POŚ, czyli takich substancji jak: azbest i PCB.

W treści art. 345 POŚ skryminalizowano także, jako wykroczenie, zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny nieoczyszczanie lub unieszkodliwianie z naruszeniem obowiązków wynikających z treści art. 161 POŚ instalacji lub urządzeń, w których są lub były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że w nich były wykorzystywane takie substancje. Szczegółowe rozwiązania odnoszące się do eksploatacji urządzeń lub instalacji służących do wykorzystania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska zostały sformułowane w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 24 czerwca 2002 r. w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania i przemieszczania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których były lub są wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska (Dz.U. 2002 Nr 96, poz. 860) wydanym na podstawie art. 163 ust. 1 POŚ oraz w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania wyrobów zawierających azbest oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których były lub są wykorzystywane wyroby zawierające azbest¹⁴. To ostatnie rozporządzenie zastąpiło rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki

¹⁴ Dz.U. 2011 Nr 8, poz. 31.

Spółecznej w sprawie wymagań w zakresie wykorzystywania i przemieszczania azbestu oraz wykorzystywania i oczyszczania instalacji lub urządzeń, w których był lub jest wykorzystany azbest¹⁵.

W tekście pierwotnym art. 346 ust. 1 POŚ za wykroczenie zagrożone karą grzywny uznano nieprzekazywanie okresowo odpowiednio wojewodzie albo wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji o rodzaju, ilości i miejscach występowania wykorzystywanych substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska z naruszeniem obowiązku określonego w treści art. 162 ust. 3 i 4 POŚ. Karze tej podlegać miał także sprawca, który w wymaganym zakresie nie dokumentuje rodzaju, ilości i miejsc występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska oraz sposobu eliminowania tych substancji, naruszając w ten sposób obowiązek określony w art. 162 ust. 2 POŚ. Treść art. 346 POŚ została zmieniona poprzez art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej¹⁶. Zmiana ta sprowadziła się do tego, że słowo „województwo” zostało zastąpione przez „marszałkowi województwa”.

Za wykroczenie zagrożone karą grzywny uznano także działanie sprawcy, który wprowadzając do obrotu wykonane z tworzyw sztucznych jednorazowe naczynia i sztucce nie zamieszcza na nich informacji o ich negatywnym oddziaływaniu na środowisko, naruszając tym samym obowiązek określony w art. 170 ust. 1 POŚ (art. 347 ust. 1 POŚ). Taką samą karę przewidziano dla sprawcy wprowadzającego do obrotu określone na podstawie art. 170 ust. 2 POŚ produkty z tworzyw sztucznych, nie zamieszczać na nich informacji o ich negatywnym oddziaływaniu na środowisko.

W tekście pierwotnym art. 348 POŚ za wykroczenie uznano wprowadzanie do obrotu, z naruszeniem zakazu określonego w art. 171 POŚ produktów, które nie odpowiadają wymaganiom określonym w art. 169 ust. 1 POŚ, czyli wymaganiom sformułowanym w art. 169 ust. 1 POŚ, w którym to przepisie zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw gospodarki, pozwalającą na określenie w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska szczegółowych wymagań odnośnie spełnienia obowiązku sformułowanego w treści art. 166 POŚ, a odnoszących się do walorów użytkowych i bezpieczeństwa użytkownika. W oparciu o treść wspomnianej delegacji ustawowej wydano: rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach, lakierach, preparatach do odnawiania pojazdów¹⁷ zm. rozporządzeniem z dnia 28 kwietnia 2011 r., mocą którego w § 1 pkt 1 zmieniono

¹⁵ Dz.U. 2003 Nr 192, poz. 1876.

¹⁶ Dz.U. 2005 Nr 175, poz. 142.

¹⁷ Dz.U. 2007 Nr 11, poz. 72.

tytuł rozporządzenia¹⁸; rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 27 marca 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia wykorzystywania w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym niektórych substancji mogących negatywnie oddziaływać na środowisko¹⁹; rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 23 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywne oddziaływanie na środowisko²⁰. To ostatnie rozporządzenie odnosiło się do kwestii objętych wcześniej rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 26 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywne oddziaływanie na środowisko²¹, które zostało zachowane w mocy na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2003 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw²². W art. 349 § 1 POŚ za wykroczenia zagrożone karą grzywny uznano: niewykonywanie obowiązków wynikających z art. 175 ust. 1 POŚ, sprowadzających się do prowadzenia okresowych pomiarów poziomów w środowisku wprowadzanych substancji lub energii lub nieprzechowywanie wyników pomiarów w wymaganym okresie (art. 349 ust. 1 pkt 1 POŚ); niewykonywanie obowiązków wynikających z art. 175 ust. 2 POŚ, sprowadzających się do prowadzenia ciągłych pomiarów poziomów w środowisku wprowadzanych substancji lub energii lub nieprzechowywanie wyników pomiarów w wymaganym okresie (art. 349 ust. 1 pkt 2 POŚ); niewykonywanie obowiązków wynikających z art. 175 ust. 3 POŚ, a sprowadzających się do przeprowadzenia pomiarów poziomów w środowisku wprowadzanych substancji lub energii w związku z eksploatacją obiektu przebudowanego lub nieprzechowywanie wyników pomiarów w wymaganym okresie (art. 349 ust. 1 pkt 3 POŚ). Za wykroczenie uznano także niespełnianie obowiązku prowadzenia pomiarów poziomów lub ich przedkładania, a także nieprzechowywania wyników tych pomiarów w wymaganym okresie przez osobę zobowiązaną do tego w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 178 ust. 1–3 POŚ.

W treści art. 350 ust. 1 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny nieprzedkładanie właściwym organom wyniku pomiarów przez zobowiązanych do tego z mocy art. 177 ust. 1 POŚ zarządzających drogą, linią kolejową, linią tramwajową, lotniskiem lub portem. Za wykroczenie uznano także nieprzedkładanie mapy akustycznej terenu przez podmioty, o jakich mowa w treści art. 179 POŚ, a mianowicie zarządzających drogą, linią kolejową lub lotniskiem (art. 350 ust. 2 POŚ).

Za wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny uznano także eksploatowanie instalacji bez wymaganego pozwolenia

¹⁸ Dz.U. 2011 Nr 94, poz. 555.

¹⁹ Dz.U. 2007 Nr 69, poz. 457.

²⁰ Dz.U. 2004 Nr 179, poz. 1846.

²¹ Dz.U. 2003 Nr 114, poz. 1078.

²² Dz.U. 2003 Nr 190, poz. 1865.

lub z naruszeniem jego warunków (art. 351 ust. 1 POŚ), a także bez wniesienia wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 187 POŚ. W treści art. 351a POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą aresztu albo karą grzywny ujawnianie informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności weryfikatora środowiskowego. W treści art. 351b POŚ uznano za wykroczenie, zagrożone karą grzywny, używanie przez osobę nieuprawnioną znaków udziału w krajowym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS). W art. 352 skryminalizowano także, jako wykroczenie zagrożone karą grzywny, niezwłocznego niezawiadamiania osób znajdujących się w sferze zagrożenia oraz jednostek organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej albo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta o wystąpieniu awarii, naruszając tym samym obowiązek określony w art. 245 ust. 1 POŚ. Za wykroczenie uznano także niewykonywanie obowiązków nałożonych decyzją wydaną na podstawie art. 247 ust. 1 POŚ przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który treścią wspomnianego przepisu został upoważniony do zarządzania i przeprowadzenia właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii oraz do wydania zakazów lub ograniczeń w korzystaniu ze środowiska.

W treści art. 354 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny niewypełnianie obowiązków określonych w art. 250 i 251 POŚ przez prowadzącego zakład o zwiększonym lub dużym ryzyku. Taką samą karę ponosić miał także sprawca wykroczenia, który w przypadku wystąpienia awarii nie wypełnia obowiązków wynikających z art. 264 POŚ i nie zawiadamia natychmiast o wystąpieniu awarii przemysłowej właściwego organu Państwowej Straży Pożarnej oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, a także nie przekazuje tym organom informacji o okolicznościach awarii, niebezpiecznych substancjach związanych z awarią, danych umożliwiających ocenę skutków awarii dla ludzi i środowiska oraz o podjętych działaniach ratunkowych, a także działaniach mających na celu ograniczenie skutków awarii i zapobieżeniu jej powtórzenia się, a także nie aktualizuje stale, odpowiednio do rozumianej sytuacji, tych informacji.

Za wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny uznano także postępowanie osoby, która: prowadząc zakład o dużym ryzyku, nie opracowuje lub nie wdraża systemu bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 252 POŚ (art. 355 pkt 1 POŚ); rozpoczyna ruch zakładu nie posiadając zatwierdzonego raportu o bezpieczeństwie (art. 355 pkt 2 POŚ); nie analizuje i nie wprowadza uzasadnionych zmian do raportu o bezpieczeństwie w terminie określonym w art. 256 ust. 1 POŚ – a więc co najmniej raz na 5 lat (art. 355 pkt 3 POŚ); nie wykonuje obowiązków określonych w art. 261 ust. 1 pkt 1 lub ust. 3 POŚ – czyli nie opracowuje wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego w razie zagrożenia awarią lub jej wystąpienia, nie realizuje tego planu oraz nie przeprowadza analizy i nie ćwiczy realizacji wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego co najmniej raz na 3 lata w celu aktualizacji takiego planu

i dokonania w nim uzasadnionych zmian (art. 355 pkt 4 POŚ); nie wykonuje obowiązków określonych w art. 263 POŚ sprowadzających się do dostarczenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska wykazu zawierającego dane o rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznych znajdujących się na terenie zakładu, a także do corocznego aktualizowania takiego wykazu, według stanu na dzień 31 grudnia w terminie do końca stycznia roku następnego.

W pierwotnym tekście art. 256 POŚ za wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny uznano wprowadzenie zmiany w ruchu zakładu o dużym ryzyku, mogącej mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową, bez uzyskania zatwierdzenia zmian w raporcie o bezpieczeństwie przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej. Treść tego artykułu została zmieniona przez art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska²³. Zgodnie z tą nowelizacją sprawcą wykroczenia z art. 256 jest ten, który przed dokonaniem zmiany, o której mowa w art. 257 ust. 1 POŚ – a więc zmian dotyczących instalacji, procesu przemysłowego, zmian rodzaju, właściwości lub ilości składowanych substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową bez przeprowadzenia analizy programu zapobiegania awariom, systemu bezpieczeństwa oraz raportu o bezpieczeństwie nie uzyskuje zatwierdzenia, o którym mowa w art. 257 ust. 2 POŚ, a więc zatwierdzenia zmienionego raportu o bezpieczeństwie przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.

W pierwotnym tekście art. 257 POŚ sprawcą wykroczenia, zagrożonego karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny, była osoba, która wprowadziła zmianę w ruchu zakładu o zwiększonym ryzyku mogącą mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową, nie przedkładając komendantowi powiatowemu Państwowej Straży Pożarnej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska zmian w programie zapobiegania awariom. W wyniku nowelizacji dokonanej przez art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska²⁴ sprawcą wykroczenia z art. 257 POŚ jest osoba, która przed dokonaniem zmiany określonej w art. 258 ust. 1 POŚ, a więc osoba prowadząca zakład o zwiększonym ryzyku, która dokonuje zmian rodzaju, właściwości lub ilości składowanych substancji niebezpiecznych, mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową, a nie przedkłada komendantowi powiatowemu Państwowej Straży Pożarnej zmian w programie zapobiegania awariom oraz nie przekazuje ich równocześnie do wiadomości wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Pamiętać należy, że prowadzący taki zakład z mocy art. 58 ust. 1 POŚ jest obowiązany do przeprowadzenia analizy programu zapobiegania awariom i wprowadzenia w razie potrzeby zmian w tym programie.

²³ Dz.U. 2010 Nr 152, poz. 1019.

²⁴ Dz.U. 2010 Nr 152, poz. 1019.

W treści art. 358 POŚ skryminalizowano jako wykroczenie zagrożone karą grzywny niedopełnienie obowiązków nałożonych decyzją wydaną na podstawie art. 259 ust. 1 POŚ – czyli decyzją komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej wydaną na podstawie informacji podanych przez prowadzących zakłady. W decyzji tej komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej może zobowiązać prowadzących zakłady do wzajemnej wymiany informacji, które pozwolą na uwzględnienie w programie zapobiegania awariom, raportach o bezpieczeństwie i wewnętrznych planach operacyjno-ratowniczych zwiększonego prawdopodobieństwa wystąpienia awarii przemysłowej lub zwiększenia skutków jej wystąpienia (art. 259 ust. 2 pkt 1 POŚ); a także dostarczanie informacji niezbędnych do sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych oraz do opracowania informacji o zagrożeniach awariami przemysłowymi w zakładach o dużym ryzyku lub zakładach o zwiększonym ryzyku i przewidywanych środkach bezpieczeństwa.

W pierwotnym tekście w art. 359 ust. 1 POŚ za sprawcę wykroczenia uznano osobę obowiązującą na podstawie art. 287 ust. 1 POŚ, czyli podmiot korzystający ze środowiska do prowadzenia wymaganej ewidencji, aktualizowanej co pół roku i zawierającej informacje o: ilości i jakości pobranej wody powierzchniowej; ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzonych do wód lub do ziemi; wielkości, rodzaju i sposobie zagospodarowania terenu, z którego odprowadzane są ścieki; wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych oraz powierzchni użytkowej stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb, lub tych organizmów za okres od dnia 1 maja rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego. Taką samą karą zostało zagrożone niedopełnienie obowiązku określonego w treści art. 286 POŚ, a polegającego na nieprzedłożeniu marszałkowi województwa wykazu zawierającego informacje i dane, o których mowa w art. 287 POŚ, wykorzystywane do ustalenia wysokości opłat (art. 259 ust. 2 POŚ). Treść art. 259 ust. 2 POŚ została zmieniona przez art. 1 pkt 72 ustawy z dnia 3 października 2003 r.²⁵ Zmiana sprowadziła się do uzupełnienia treści zawartej w tym przepisie przez dodanie słowa „terminowego” po słowach „kto nie dopełnia obowiązku” a przed słowami „przedkładania wykazu, o którym mowa w art. 286”.

W pierwotnym tekście art. 360 POŚ za wykroczenie zagrożone karą aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny uznano niewykonanie decyzji o wstrzymaniu działalności na podstawie art. 364 POŚ – czyli w sytuacji, gdy działalność ta powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagraża życiu lub zdrowiu ludzi. Uprawnionym do wydania takiej decyzji jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska (art. 360 pkt 1 POŚ). Za wykroczenie uznano także niewykonanie decyzji o wstrzymaniu oddania do użytku lub zakazu

²⁵ Dz.U. 2003 Nr 190, poz. 1865.

użytkowania obiektu budowlanego, zespołu obiektów, instalacji lub urządzenia wydanej na podstawie art. 365, 367 lub 368 POŚ (art. 360 pkt 2 POŚ). W wyniku nowelizacji dokonanej przez art. 1 pkt 92 ustawy z dnia 3 października 2003 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw²⁶ dokonano „kosmetycznej” zmiany w treści przepisu, zastępując słowo „użytku” wyrazem „użytkowania” w odpowiednim przypadku. Skryminalizowano także jako wykroczenie niewykonanie decyzji, wydanej na podstawie art. 370 POŚ, o zakazie produkcji, sprowadzania z zagranicy lub wprowadzania do obrotu produktów niespełniających wymagań ochrony środowiska (art. 360 pkt 3 POŚ). Nowelizując ustawę w art. 1 pkt 33 ustawy z dnia 24 lutego 2006 r. o zmianie ustawy prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2006 Nr 50, poz. 360), dodano do treści art. 360 POŚ pkt 4, w którym uznano za wykroczenie niewykonanie decyzji nakazującej usunięcie w określonym terminie stwierdzonych uchybień lub wstrzymującej uruchomienie albo użytkowanie instalacji wydanej na podstawie art. 373 ust. 1 POŚ. Uprawnionym do wydania takiej decyzji w razie naruszenia przepisów art. 248–269 POŚ jest właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.

Analiza przepisów karnych odnoszących się wyłącznie do wykroczeń zawartych w prawie ochrony środowiska wskazuje, że są one niezmiernie kazuistyczne i drobiazgowo, co nie sprzyja ich percepcji przez społeczeństwo.

STRESZCZENIE

Przedmiotem artykułu są wykroczenia określone w ustawie – Prawo ochrony środowiska. Omówiono ich kształtowanie się oraz poszczególne znamiona. Ich analiza doprowadziła Autora do wniosku, że są one niezmiernie kazuistyczne i drobiazgowo, co nie sprzyja ich percepcji w społeczeństwie.

SUMMARY

The article deals with offences specified in the Act on the Protection of the Environment. The author discusses their development and individual characteristic features. The analysis leads to a conclusion that they are extremely casuistic and detailed and because of that they do not appeal to the community.

²⁶ Dz.U. 2003 Nr 190, poz. 1865.

RÉSUMÉ

Le sujet de l'article porte sur les délits décrits dans la loi – Loi de la protection de l'environnement. On y parle de la formation et des traits caractéristiques de ces infractions. Leur analyse montre en conclusion que tous ces cas sont très détaillés ce qui ne facilite pas leur bonne perception dans la société.

РЕЗЮМЕ

Предметом статьи являются правонарушения, которые определены в Законе – «Право защиты окружающей среды». Предложены для обсуждения особенности их формирования, а также состав. Их анализ привёл автора к выводу, что они являются бесконечно казуистическими и скрупулёзными, что не благоприятствует их популярности в социальной среде.